

ผจญภัยเมืองใหม่

ตอน แล้วพบกันใหม่

อาทิตย์ นิ่มนวล

สำนักพิมพ์ภาษาและวัฒนธรรม

หลังจาก Taipei Main Station มาได้ก็หิวเอารื่องอยู่เหมือนกัน ต้นหนของเราเลยพาเราเปลี่ยนสถานที่ซื้อปิ้งใหม่ และจะแวะหาอะไรกินกันที่ Ximending... ว้าวชามากอยู่ที่นั่นมาหลายวัน ไม่เบื่อหรือไง แล้วมันใหม่ตรงไหน แต่แล้วเพื่อนตัวดีก็พาเราจอดที่แหล่งซื้อปิ้งที่เส้นผมบังภูเขาหนักกว่าเดิมคือ Shinjuku Plaza ชื่อก็บ่งบอกสัญชาติเลยว่าเป็นแหล่งรวมความฮิตความเอยใด ๆ แบบญี่ปุ่น ๆ แน่แน่นอนว่าแต่มาอยู่ตรงนี้ตั้งแต่เมื่อไรอยู่มาจนจะกลับทำไมไม่เคยเห็นกระทั่งหน้าห้างเลย บ้าจริงที่นี่ให้อารมณ์แบบตึกแถว 2-3 คูหาตึกสูงถึงกัน มีประมาณ 6 ชั้นไม่สูงมาก ชั้นแรก ๆ เราก็คงจะไม่สนใจอะไรมากนัก เพราะก็เดิม ๆ คือเสื้อผ้ารองเท้าแบรนด์เนม แต่ชั้นบน ๆ นางแอบซ่อนความบังไว้เพราะมันเต็มไปด้วยร้านฟักเกอร์ของเล่นและเกมแบบญี่ปุ่นญี่ปุ่นยังโละ บางมุมของที่นี่ว่าเหมือนญี่ปุ่นแล้ว ในนี้คือหนักยิ่งกว่า

สิ่งที่น่าประหลาดใจว่าการเจอที่นี่ น่าจะเป็นการได้เจอกับเพื่อนที่พลัดพรากจากกันไปเมื่อห้าวัน ตอนนี้นางระหกระเหินไปเรื่อย ๆ จนมาเจอกับพวกเราสองคน ถามแล้วได้ความว่า นางกับเพื่อนของเราอีกคนอยู่ที่นี่มาตั้งแต่ต้น เพราะไม่รู้ว่าจะไปที่ไหนดีก็เลยเดินหาของกินไปเรื่อยเปื่อย (และตอนนี้เพื่อนของเราคนนั้นก็ยังเรื่อยเปื่อยต่อไปที่ไหนสักแห่งหนึ่งในละแวกนี้) เราก็เลยได้สมาชิกร่วมทางมาตะลุย Shinjuku Plaza อีกคน พวกเราทั้งสามคนพุ่งขึ้นไปชั้นบน ๆ เพื่อแยกตัวกันไปสิงอยู่ตามร้านต่าง ๆ จนลืมความหิวไปเลย คนหนึ่งก็ไปมุดอยู่ที่ร้านมังงะ อีกคนก็ไปด้อม ๆ มอง ๆ น้ำลายไหลยืดอยู่แถวร้านฟักเกอร์ ส่วนข้าพเจ้านั้นก็วนเวียนตดสันใจไม่ได้อยู่ที่ร้านขายของที่ระลึกเกี่ยวกับเกมของที่นี่หลากหลายกว่าที่ Taipei City Mall อย่างน่าประหลาดการจัดเซล์หรือดีสเพลย์ต่าง ๆ ไม่ได้สวยงามเท่า เน้นวางสุ่ม ๆ กอง ๆ กันไว้ เพราะพื้นที่ค่อนข้างแคบ แต่เลือกดูสนุกมาก ไม่มีใครสนใจใคร ต่างคนต่างดูต่างหยิบดูกันคนละมุม ใครถูกใจชิ้นไหนก็เอาไปคิดเงิน แต่จนแล้วจนรอดก็ไม่ปลงใจสักที จนเพื่อนเริ่มเอือมว่าจะคิดเยอะไปถึงไหน

แต่แล้วท้องเจ้ากรรมก็ทนไม่ไหว ร้องระงมให้คนข้าง ๆ ได้ยิน ชาวคณะจึงตั้งสติแล้วไปหาอะไรกินกันคันเวลาก่อน เรามาอยู่กันที่ร้านสเต็กร้านหนึ่ง ซึ่งอยู่ในตึกนี้ ทางเข้าลึกกลับซับซ้อนมาก หลังจากก็เดินอีก คนก็เยอะมาก เจ้าของร้านส่งให้เราขึ้นไปที่ชั้น 2 เพราะเปิดแอร์อยู่ ผู้คนที่มากินที่นี่ดูจะเป็นวัยรุ่นทั้งนั้น เสียงดังโหวกเหวกโวยวายไม่เกรงใจเลย จนสุดท้ายก็ได้ที่นั่งด้านในสุดหลบหลบยิ่งกว่า นาที่นั้นความหิวทำให้เลือกของกินแบบไม่มีสติซื้อสเต็กไก่ทอดมาหนึ่งที ที่แรกก็คิดว่าจะมีน้องพนักงานมารับออเดอร์ ที่ไหนได้ต้องกำโปยวิ่งลงไปให้ลุงที่เตรียมอาหารกันหน้าดำคร่ำเครียดข้างล่าง แล้วจะรู้เรื่องกันใหม่หะ หิวนะโว้ย (โมโหแล้ว) ...อาหารมาช้ามาก จนชาวไทยทั้งสามที่นั่งตรงนี้ฟิวส์ขาด วิ่งลงไปหมายจะเอาชีวิตสูง แต่โชคยังดีที่มีสาวน้อยคนหนึ่งเดินสวนถือของที่สั่งมาเสิร์ฟได้ทันเวลา ส่วนเรื่องปริมาณนะหะขอบอกว่างามพระเดชพระคุณ ใหญ่โตอลังการจนเพื่อนของเรากินไม่หมดจากตอนแรกที่โมโหหิวจนจะนอนเลือด ตอนนี้อตงกลัวทางร้านเอาเรื่องที่กินไม่หมดแทนแล้ว...

ณ ตอนนั้นก็บ้าย ๆ เข้าไปแล้ว ไกลจะได้เวลาที่ชาวแก๊งแบบฟูลทิมต้องมารวมตัวกันเพื่อไปที่สนามบินแต่เรายังไม่ได้ของเลย มัวแต่คิดว่าเขาจะไม่เอาดี จนสุดท้ายก็ต้องบอกให้เพื่อนรอแล้ววิ่งหน้าตั้งกลับไปร้านนั้นเพื่อคว้าไอ้เจ้าที่ทำให้หลังเลมาจนได้เสร็จแล้วก็ต้องรีบมาเจอเพื่อน ๆ และกระเป๋าดินทางเพื่อยัดเจ้ากล่องนี้ลงไปอีก เรียกได้ว่าทำตัวน่ารังเกียจแบบสุด ๆ ...พวกเรากลับมาพร้อมหน้ากันอีกครั้ง ทำการรับกระเป๋าดินทาง ล้างหน้าล้างตาอาบน้ำแล้วบอกลา Ximending ที่รักเพื่อมุ่งหน้าไปที่

ของดีบ้างของไม่ดีบ้างก็ไม่ต่างกัน จากนั้นก็ได้เวลาจาก “เมืองใหม่” ไทเป ได้หวนกันจริง ๆ แล้ว นึก ๆ ดูแล้วทริปนี้ก็สนุกไปอีกแบบ ปกติก็ได้แต่เที่ยวคนเดียว พอมาอยู่กับเพื่อน ๆ ก็เลยอาจจะมีเรื่องอารมณ์มาเกี่ยวค่อนข้างเยอะตามสไตล์คนหนุ่มมาก ก็ต้องทำใจรับสภาพให้ได้ ก่อนจากกันไปก็อยากจะทำอย่างว่า ใครที่อยากสัมผัสบรรยากาศแบบจีน แต่ใจไม่กล้าพอที่จะไปผจญชีวิตในแผ่นดินใหญ่จริง ๆ ก็สามารถมาลองเปิดประสบการณ์ที่ได้หวนก่อนได้ ผู้คนที่นี้เป็นมิตร ไม่น่ากลัว สื่อสารภาษาอังกฤษได้ค่อนข้างดี

มีความผสมผสานวัฒนธรรมที่หลากหลาย ให้ความรู้สึกคุ้นเคยเหมือนอยู่ละแวกบ้าน ค่าเงินก็พอ ๆ กับบ้านเรา คำนวณไม่ยาก และก็ต้องขอขอบพระคุณผู้อ่านทุกท่านที่ตามอ่านเรื่องราวเป็น ๆ บ้า ๆ บอ ๆ มีสาระบ้างไม่มีสาระบ้างมาตั้งแต่แรก ๆ จนมาถึงตอนนี้เป็นตอนสุดท้ายของซีรีส์ที่ได้หวนแล้ว สามารถตามย้อนอ่านแบบออนไลน์กันได้ได้ที่เว็บไซต์ www.tpa.or.th นะครับ ไม่ใช่เฉพาะคอลัมน์นี้นะ ยังมีคอลัมน์อื่น ๆ ที่น่าสนใจอีกเพียบเลย

สถานี Taipei Main Station (อีกครั้ง) เพิ่งรู้ (อีกแล้ว) ว่าสำหรับชาวออก ที่สถานีนี้มีบริการสแกนบาร์โค้ดจากตัวเครื่องบิน แล้วส่งกระเป๋ามาโปรยที่สนามบินก่อนได้เลย ! ตื่นเต้นไม่ไหว เพราะตรงนี้นั้นไกลจากสนามบินมากเลยนะ อะอะไรจะสะดวกสบายขนาดนี้ แต่ก็เป็นเหตุการณ์หลังจากเหตุการณ์นี้ครับ จำได้ไหมที่ตอนที่แล้วเราเล็งไว้ว่าจะมารับน้องกลับบ้าน จังหวะที่เพื่อน ๆ กำลังจะเดินเข้าโซนขาออก ข้าพเจ้าก็ได้ทำตัวน่าเกลียดอีกครั้ง คือบอกให้รอฝากกระเป๋ามาแล้ววิ่งตรงดิ่งลงไปชั้นล่างที่ Taipei City Mall เพื่อไปทำตามสัญญา ขอเวลาอีกแป๊บหนึ่ง และรับน้องมาไว้ในอ้อมกอดในที่ที่สุด แล้วก็ต้องกลับมาแะกระเป๋าสื่ออีก (อย่างที่เคยบอก อย่าล้งเลยอะ มิฉะนั้นอาจเป็นเช่นนี้)

เราสแกนตัวเครื่องบินแล้วปล่อยให้กระเป๋าดินทางปลิดปลิวไปตามสายพานแห่งโชคชะตา เพื่อไปเจอกันใหม่ที่ปลายทาง สะดวกจนไม่รู้จะอธิบายยังไง ระหว่างทางที่จะเดินไปยังรถไฟไปสนามบินก็มีตู้กาชาปองไว้ “ทำลายเหรียญ” มากมาย ชาวคณะที่มีเงินเหรียญติดตัวเยอะ ๆ และไม่อยากจะเอากลับบ้านไปดูต่างหน้าก็ทยอยหยอดกาชาปองเสียงดังกันอย่างครื้นเครง ได้

Small Tips

ตอนสุดท้ายนี้คงไม่มีทิปอะไรจะให้ นอกจากข่าวสารเล็ก ๆ น้อย ๆ ว่าคอลัมน์นี้จะป็นครั้งสุดท้ายที่จะได้อ่านกัน ใน TPA News แล้วนะครับ ต้องขอขอบคุณพื้นที่ตรงนี้ที่ได้ให้โอกาสมาแบ่งปันประสบการณ์ และความรู้ในแบบสบาย ๆ ไม่ซีเรียสหวังว่าผู้อ่านทุกท่านจะชอบคอลัมน์ Bookmark ที่คั่นหนังสือแผ่นน้อย ๆ ที่ทั้งผู้เขียน และทีมงานตั้งใจรังสรรค์ออกมาอย่างไม่มากนักแล้วพบกันใหม่ในโอกาสถัดไป ไม่ว่าจะรูปแบบไหนก็อย่าลืมหาค้นตามข่าวสารจากทาง ส.ส.ท. กันไว้ตลอด ๆ นะครับ 再见 !

ภาพประกอบ

<https://th.readme.me/p/12739>.

<https://www.taiwannews.com.tw/en/news/3883174>